

Cașeta

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XVI nr. 755

vineri 15 mai 1964

8 pagini 25 bani

CONSTRUCȚIILE ȘCOLARE

Anul școlar care va începe după sărbătoarea aniversare a zilei de 23 August va marca un moment deosebit de însemnat pentru învățămîntul nostru, acela al primului an în care școlile de 8 ani vor funcționa și cu cea de a opta treaptă. Desigur, aceasta presupune o pregătire largă, multilaterală a activității ce va începe să se desfășoare o dată cu redeschiderea cursurilor, activitate în cadrul căreia un loc dintre cele mai importante îl ocupă lucrările pentru terminarea în termen și în cele mai bune condiții a noilor construcții școlare.

Secțiile de învățămînt ale sfaturilor populare regionale și raionale folosesc, pe această linie, mijloace dintre cele mai eficiente. La loc de frunte printre acestea se numără verificarea continuă, la fața locului, a mersului lucrărilor de construcție a noilor obiective. Experiența pozitivă în acest domeniu evidențiază utilitatea constituirii în acest scop a unor brigăzi comune, formate din reprezentanți ai secțiilor de învățămînt și din tehnicieni ai întreprinderilor de construcții, care să verifice periodic, pe teren, desfășurarea lucrărilor printr-o confruntare strictă cu graficul propus și aprobat inițial. Acolo unde se constată rămîineri în urmă este necesar să se intervină de îndată pentru luarea unor măsuri corespunzătoare în vederea grăbirii ritmului lucrărilor, astfel încît la 15 septembrie cursurile să poată începe în toate clădirile noi planificate pentru a fi date în folosință în anul școlar 1964-1965, iar amenajarea și dotarea acestora, să permită desfășurarea în

cele mai bune condiții a procesului instructiv-educativ. În același timp secțiile de învățămînt și conducerile noilor școli sînt chemate să ia legătura din timp cu întreprinderile furnizoare de mobilier școlar, astfel încît întreaga dotare a școlii să fie livrată fără întârziere, o dată cu terminarea lucrărilor de construcție. Vestile primite din multe colțuri ale țării semnaleză, în această privință, o situație îmbucurătoare. În regiunea Suceava, de exemplu, lucrările de pe șantierele școlilor din Liteni, Poiana Mărului, Tudora, Sarafinești, Leorda, Iurești etc., se desfășoară conform graficului stabilit. Se înalță văzînd cu ochii școli noi, moderne și spațioase la Cluj, Turda, Dej și Bistrița. În aceste locuri, ca și în nenumărate alte localități din toate regiunile țării, organele locale de învățămînt, cadrele didactice, colaborează îndeaproape cu întreprinderile de construcții în vederea cît mai bune desfășurări a lucrărilor. Directorii de școli, învățătorii și profesorii, membrii comitetelor de părinți din localitățile în care clădirile se înalță din contribuție locală, se preocupă ei înșiși și îi mobilizează pe cetățeni la asigurarea aprovizionării ritmice a șantierelor, stimulînd grăbirea lucrărilor prin prezența lor permanentă pe teren.

Cadrele didactice pot aduce o contribuție importantă și la adoptarea unor soluții constructive corespunzătoare, mai ales în amenajarea interioarelor sălilor de clasă, a laboratoarelor etc. Desigur că aceasta impune existența unei legături strinse, nemijlocite între conducerea fiecărei școli în construcție și întreprinderile de construcții sau șeful de șantier care conduce efectuarea lucrărilor.

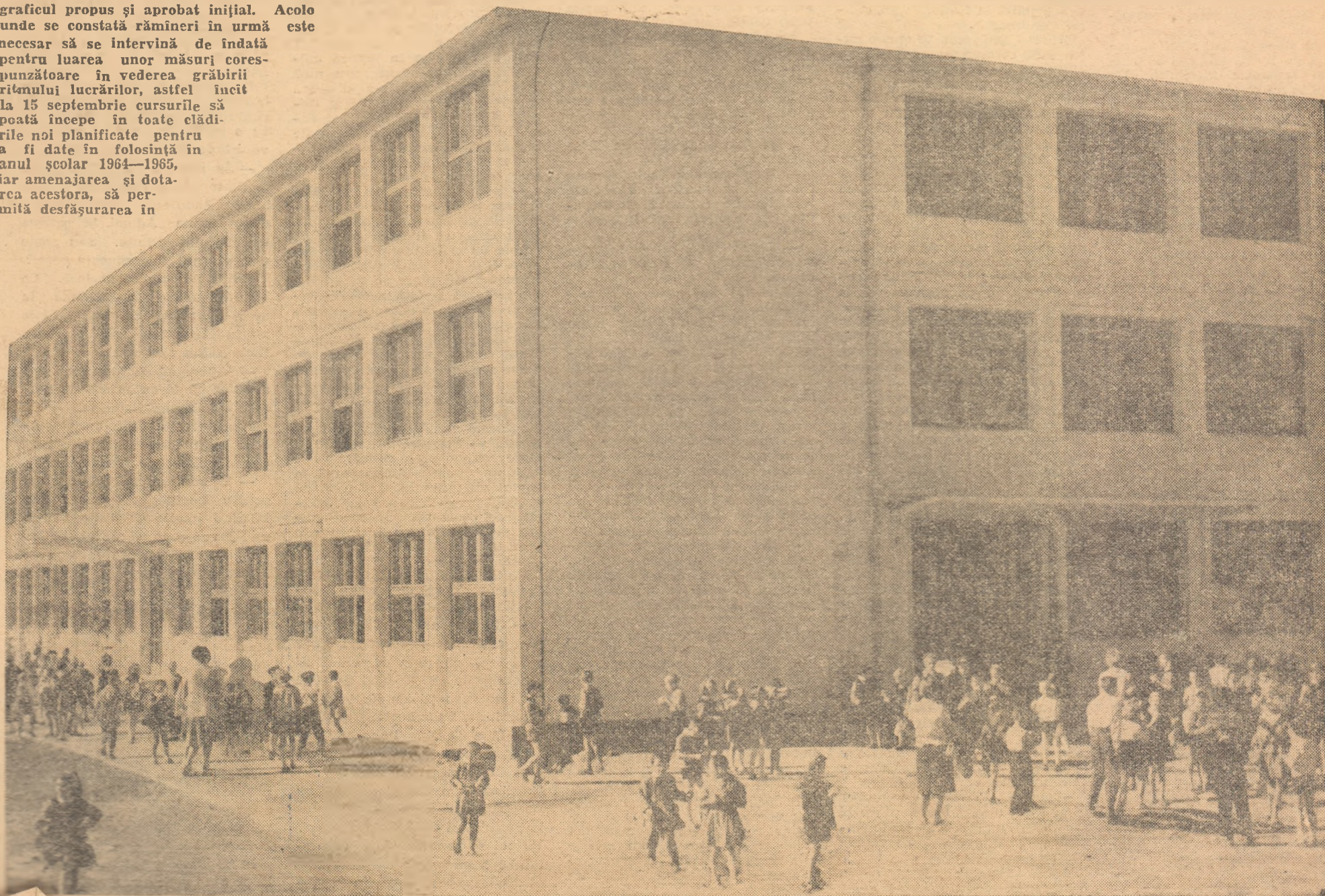
O sarcină importantă, care revine în cea mai mare măsură corpului didactic, în colaborare cu organizațiile de tineret, o reprezintă de asemenea antrenarea elevilor în amenajarea căilor de acces și a împrejurimilor noilor localități școlare. Aspectului sărbătoresc al clădirii școlare trebuie să-i corespundă o ambianță primitoare, care să se facă simțită încă de la primii pași în curtea noii școli. În această privință profesorii de științe naturale, conducători ai cercurilor de tineri naturaliști, pot organiza acțiuni cu mare valoare educativă, care să contribuie la realizarea unui decor menit să pună pe deplin în valoare silueta arhitecturală sveltă a noilor școli.

În această perioadă, deosebit de favorabilă lucrărilor pe șantierele de construcții, fiecare zi trebuie folosită cît mai intens.

Aproape în fiecare zi, după terminarea orelor de curs, profesorii și învățătorii Școlii de 8 ani din Nușfalău, raionul Șimleu, se duc să dea o mîină de ajutor la construirea noii clădiri a școlii lor. Munca plină de pricepere și tragere de inimă a harnicilor constructori, contribuția neprecupețită a locuitorilor satului și în primul rînd a cadrelor didactice au determinat un ritm deosebit de susținut al lucrărilor, astfel încît astăzi noua școală este aproape gata, strălucind în roșul cărămizilor smălțuite de soare. Pînă la 23 August, la sărbătoarea celei de-a XX-a aniversări a eliberării patriei, clădirea va fi gata pentru începerea cursurilor, ridicîndu-se mîndră în mijlocul parcului amenajat de clevi.

Sînt zeci și sute de exemple asemănătoare. În nenumărate localități organele de învățămînt, profesorii și învățătorii, antrenați în acțiunile pentru încheierea cu succes a actualului an școlar, pregătesc în același timp deschiderea noului an cu inaugurarea unor construcții școlare noi, moderne, bine utilizate.

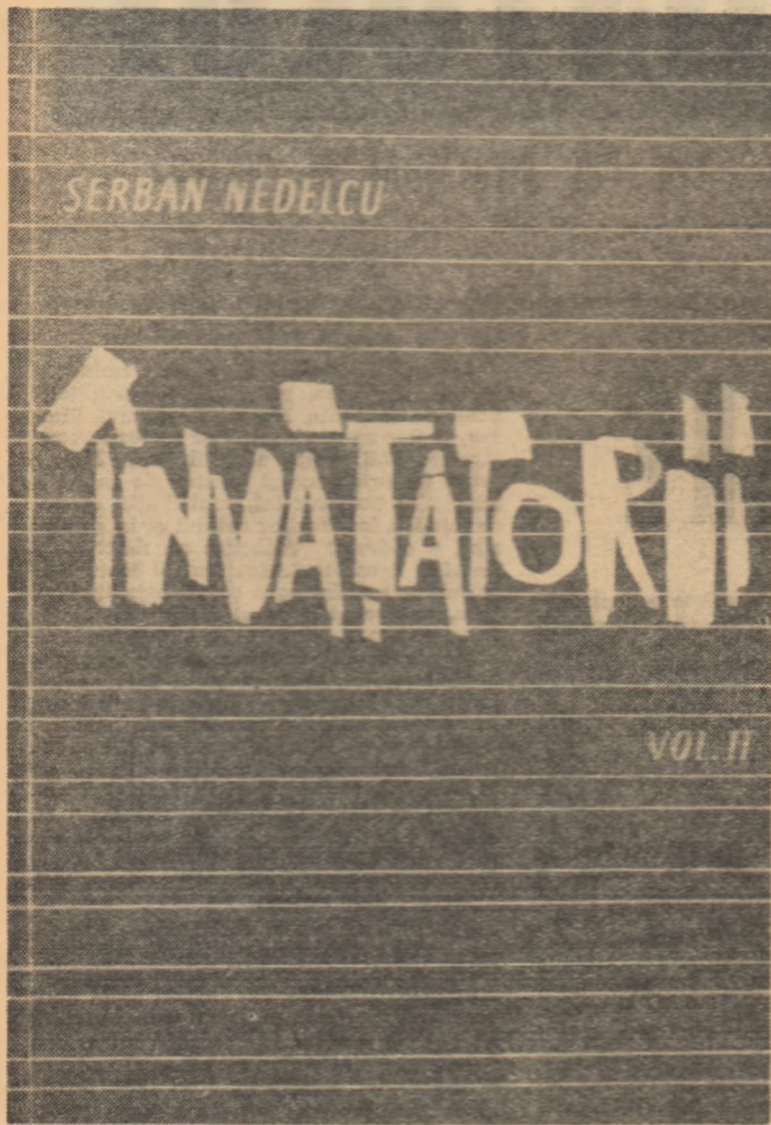
Contribuind la asigurarea unui ritm susținut al lucrărilor pe șantierele construcțiilor școlare, propunînd măsuri pentru înlăturarea defecțiunilor acolo unde s-au constatat rămîineri în urmă, oamenii școlii își vor da aportul la predarea în termen a tuturor obiectivelor prevăzute în planul construcțiilor școlare pe anul 1964. Susținerea prin toate mijloacele a realizării acestei importante sarcini va constitui încă o contribuție de seamă a corpului didactic la tazarul de realizări valoroase cu care toți oamenii muncii din țara noastră întîmpină cea de-a XX-a aniversare a eliberării patriei.

O nouă școală de 8 ani construită recent în orașul Sibiu

din primul volum în eroicii ani care au urmat eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, viața, problemele, munca și lupta învățătorilor de la safe, contribuția lor la construirea societății socialiste. Reproducem mai jos extrase din ultimul capitol al cărții.

Adina ședea alături de Caterina Bădulescu, pe un scaun din rândul întâi. Cu toate că în sală era năbușeală mare, simțea că tremură. Aștepta cu nerăbdare începutul ședinței.

Cu două zile înainte, biroul organizației de bază o chemase și-i spusese că va trebui să-și povestească, pe scurt, viața și să răspundă la unele întrebări. De teamă să nu se piardă și să nu se încurce, ea scrisese totul pe o hirtie. Acuma se gîndea: „Desigur că-mi vor pune întrebări în legătură cu Nisipaș. Îmi vor cere să spun ce cred despre el. Mă vor întreba și despre textele acelea de brigadă, și despre toată povestea cu excluderea din învățămînt”. Încercă să ghicească ce alte întrebări i se vor pune și pregăti în gînd răspunsurile.

Prin geamuri se vedea asfințitul soarelui, în dosul zidului de cărămidă al școlii noi. Pe uliță trecu o mașină, lăsînd în urmă un nor subțire de praf alburiu. În tavanul boltit al sălii se aprinseră becurile. Florile din glastrele de pe masă deveniră parcă și mai roșii și mai frumoase. Adina își aminti de concursul echipelor artistice la care luase parte și ea în fiecare an. „Am muncit mult să pregătesc corul și dansul. Și asta e un lucru care mă îndreptățește să fiu primită-n partid”. În minte îi reveni emoția prin care trecuse în ziua cînd i se înminase premiul și insigna de învățător frunțat. Parcă și acum îi răsuna în urechi aplauzele colegilor. Îi stăruia în minte mai ales clipa aceea cînd Mircea Coman îi dăruise un trandafir și-i spusese:

— Te felicit pentru distincție și îți urez noi succese!

De la masa prezidiului, acoperită cu pinză roșie, se ridică Marin Bădulescu. Făcu semn cu mina să înceteze murmurul.

— Dragi tovarăși și tovarăse! Deschidem ședința largită a organizației noastre de bază. La ordinea de zi propunem un singur punct: discutarea cererii de primire a învățătoarei Adina Condrea în rîndurile candidaților de partid.

...Marin Bădulescu dădu cuvîntul lui Aurel Comănescu. Acesta începu să citească cererea. Era o cerere scurtă, adresată organizației de partid. În încheiere, Adina scria:

— Doresc din toată inima să fiu nu numai alături de partid, ci chiar în rîndurile lui. Făgăduiesc că voi fi soldat devotat. Asigur partidul că voi face totul pentru a justifica încrederea de a fi primită în rîndurile lui. Adina Condrea.

Aurel Comănescu se opri o clipă. Puse cererea pe masă și dădu citire recomandărilor. Cînd veni rîndul referatului întocmit de birou, Adina își ciuli urechea și privi cu atenție hîrtia din mina lui Comănescu. Referatul făcea o scurtă biografie a Adinei.

— Adina Condrea a muncit cu devotament și entuziasm. Chiar atunci cînd a fost exclusă două luni din învățămînt, ea și-a continuat activitatea, la cursurile de meditație. A muncit și la cîmînil cultural. Ansamblul de dansuri, condus de ea, a luat premiul întâi pe regiune. Pentru toate acestea, biroul organizației de bază o recomandă pe tovarășa Adina Condrea să fie primită în rîndurile candidaților de partid.

— Are cuvîntul tovarășa Adina Condrea, zise Marin Bădulescu aruncîndu-i o privire încurajatoare.

Adina se ridică de pe scaun, țînînd în mină hîrtia pe care și scrisese cuvîntarea. Ochii îi fură acoperiți parcă de o pinză de pianjen. Își formulase în gînd cîteva fraze prin care ruga adunarea să-i îngăduie a-și citi cuvîntarea. De emoție, uită totul. Găcind anevoie cuvintele, amuțind uneori, repetînd adesea unele vorbe, izbuti cu greu să-și exprime dorința. Adunarea încuviință și Adina începu să citească cu glas pierdut. De teamă să nu creadă oamenii că are de gînd să ascundă unele din greșelile sale, stăruia mai mult asupra lor.

Întreaga adunare o privea cu mirare și nedumerire; ce se înțimplase cu învățătoarea? Cînd ea ajunse aproape de sfîrșitul vorbirii, Mitu Cazacu o întrepruse:

— Ai vorbit numai de fapte negative. Spune ceva și despre cele pozitive.

— Așa e... Ți-ai pus cenușă-n cap! Dacă ne-am lua după ce ai citit acum, ar trebui să nu te primim în partid, răsuna o voce din fundul sălii.

Adina întoarse hîrtia pe o parte și pe cealaltă, vrînd parcă să mai găsească ceva scris acolo. Bilbiu cîteva cuvinte și se opri.

„Ce-am făcut? Mă vor respinge?” Simți că totul se clatină în jurul ei. Încercă să-și aducă aminte: ce anume făcuse bun în toată viața? Dar povesti doar despre lucruri neînsemnate. Se opri iarăși din vorbă. Se uită în fundul sălii, la colectivisti, care-i zimbeau ca s-o încurajeze, și încerca din nou să enumere cîteva din „faptele pozitive”.

— Despre faptele pozitive ce să mai spun? Știți dumneavoastră destul de bine. Am făcut și eu ce-am putut ca să-mi îndeplinesc datoria.

Se sprijini cu o mină de umărul Caterinei și se așeză. Sala rămase tăcută și nu se auzi decît vocea lui Marin Bădulescu:

— Cine vrea să pună întrebări?

Tacere.

Secretarul organizației de bază era gata să spună: „Trecem la discuții. Cine se-nscrie la cuvînt?”, cînd din fundul sălii se auzi o voce:

— Eu, Fane Blițdaru.
— Stoiana Pindaru.

Se mai inscrieră încă vreo cinci. Voinic și negricios la față, tuns chilug, și jucîndu-și ochii, Fane Blițdaru, vînzător la bufetul cooperativei, se ridică de pe scaun.

— N-am decît patru întrebări.

— Numai atât? glumi cineva.

— Atît, răspuse Blițdaru cu seriozitate. Rog să ne spună tovarășa: de ce a făcut abia acum cerere de intrare-n partid?

— Tu de ce nu te-ai înscris în gospodărie? strigă o voce groasă.

— Asta a fost prima-ntrebare, continuă Blițdaru. Acum a doua: e adevărat că în toamna anului 1944, din vina ei, a fost ruptă logodna cu Mircea Coman? Dacă-i adevărat, să spună aci: de ce s-a despărțit de un comunist și s-a căsătorit cu Vasile Nisipaș, național-tărănist? Să explice care e poziția ei de-acum față de comportarea de-atunci? A treia întrebare: după ce s-a despărțit de Nisipaș, de ce n-a luat atitudine? De ce n-a divulgat la timp banditismele lui?

În sală se stîrniră cîteva murmure...

— A patra întrebare și ultima: Să ne spună tovarășa Adina ce crede azi despre atitudinea negativă de care a dat dovadă? Acestea sînt întrebările.

... Se ridică apoi Stoiana Pindaru.

— Eu n-am decît o întrebare: Să ne spună tovarășa Adina: are încredere în oameni? Crede, adică, în cuvîntul lor? În faptele lor?

— Eu am tot o întrebare, spuse Smaranda lui Mihai Crevedeanu.

...Mie mi se pare că învățătoarea noastră trăiește fără bucurie. De multă vreme n-am mai văzut-o rîzînd. Ea nu se duce la nunți și la baluri. Nu-i place să petreacă. Ce e în sufletul ei? Să ne spună și nouă, ca s-o putem ajuta.

Femeia șezu. În sală se lăsă iarăși tăcerea. Adina cerceta cu ochii umezi rîndurile pe care și le notase pe o hirtie de caiet. Literale jucau și nu le putea desluși. I se dădu cuvîntul să răspundă la întrebări. Făcu un efort să se liniștească și cuprînsese sala cu o privire tulbură.

— N-am făcut cerere pînă acum, din mai multe motive. La început, n-am înțeles ce este partidul și mi-a fost teamă să mă apropiu. O vreme, am zis că învățătorii nu trebuie să facă politică. Credeam că ei trebuie să-și vadă de școală, și atît. Mai tîrziu, cînd am înțeles, n-am mai îndrăznit să fac cerere, spunîndu-mi că nu sînt demnă să fiu primită. După cum știți și dumneavoastră, am muncit din toată inima. Pe cit mi-a stat în putere, am pus și eu umărul, iar de-acum înainte voi căuta să muncesc și mai bine.

În legătură cu a doua întrebare: e-adevărat, eu am rupt logodna cu Mircea Coman. Cit privește pe Nisipaș, am spus-o și altă dată, o spun și-acum: el a avut mule păcate. A fost un rătăcit. A crezut că toată lumea greșește, numai el merge pe drumul bun. Îngîmfarea și poa-

te că și carierismul... N-a fost un bandit... Pentru greșelile lui, a suportat consecințele... Recunosc că și eu sînt vinovată. Dacă aș fi avut mințea de-acum, aș fi fost mai dîrză și poate că nu l-aș fi lăsat să alunece-n prăpastie. Cu înțelegerea mea de atunci, l-am părăsit, lăsîndu-l să ajungă la disperare... Ce m-a îndemnat să înainte cererea de înscriere în partid? Tot ce-a făcut partidul pentru școală și pentru învățători, pentru țară... În oameni, ce să spun, am încredere...

Adina se opri. Un nod i se puse parcă în gît și-o împiedica să vorbească. Cu mare greutate continuă:

— Mi-a plăcut și mie să petrec. Am fost veselă. Dar...

Privi cu sfială peste capetele mulțimii, mai rămase cîteva clipe-n picioare. Oamenii se uitau la ea mișcați. Unii îi cunoșteau durerea și le era milă de ea.

— Urmează discuțiile, anunță secretarul organizației de bază. Cine se-nscrie?

Se inscrieră vreo zece bărbați și femei. Mitu Cazacu își făcu loc printre oameni, spre masa prezidiului. Privi semeț pe deasupra adunării.

— Trebuie să recunoaștem, mai tovarăși, că organizația noastră de bază n-a dat atenția cuvenită muncii de atragere a femeilor în partid. De aceea, numărul femeilor membre de partid din Murgeni e mic.

— Așa e!

— Și-avem în sat destule femei care merită să intre-n partid, continuă Cazacu. Una dintre ele este învățătoarea noastră, tovarășa Adina Condrea. D-aia zic, biroul organizației de bază s-a orientat bine cînd a pus-o azi în discuția adunării generale. Dar referatul nu prea-mi place. N-a scos suficient în evidență calitățile ei. Și nu sînt de acord nici cu vorbele tovarășei Adina. De ce s-a descris în culori așa de întunecate? Ia să analizăm noi un pic cîteva aspecte ale problemei. Este tovarășa Condrea devotată cu trup și suflet cauzei partidului nostru? Este. S-a distins în munca culturală și obștească, sau nu? După părerea mea, s-a distins...

Îndată ce se așeză Mitu Cazacu, i se dădu cuvîntul lui Fane Blițdaru. „Asta o să-mi fie împotriva. E convins că din cauza mea nu mai e președinte de șfat”, cugetă Adina.

— L-am ascultat aici pe Mitu Cazacu și-mi pare rău că trebuie să-l contrazic. De altfel, lui Mitu Cazacu îi cam place să umble cu cădelnița plină cu tămîie. Știe să spună multe vorbe frumoase și-i place să se asculte. Eu fac apel la toți membrii organizației să discute cu seriozitate problema primirii candidaților de partid. Declar de la început că nu sînt mulțumit de răspunsurile pe care le-a dat tovarășa învățătoare. O spun aici, de față cu toată lumea. Tovarășa Adina e nesincera.

...Consider că Adina Condrea nu merită să fie primită-n partid și declar că voi vota contra.

După Fane Blițdaru veni la cuvînt un țaran înalt și slab, cu o chică mare în cap, care la înfățișare contrasta în mod ciudat cu Mitu Cazacu, însă avea o voce la fel ca a lui. Țăranul o lăudă pe Adina.

Vorbii și Ilinca a lui Niculaie Pieleanu. Îndirjită împotriva lui Fane Blițdaru, femeia strigă:

— Cînd te arde o ciorbă grasă, mai treacă-meargă! Dar cînd te atinge una de urzici, îți vine rău de tot. Tocmai tu te-ai găsit să vorbești de cinste și de sinceritate, Fane?

— El e cinstit. Pune apă în țuică, se auzi o voce.

— Ce-oi crede tu despre noi? Crezi că am uitat cîrdășia cu Butoigol? Că ai fost președintele Sfatului și ți-ai făcut de cap? Vii aci să te lauzi că aperi partidul? Dacă vrei să dovedești că ții la partid, intră în gospodărie...

— Așa e. Ce caută Fane Bli-

țdaru-n partid? Ar trebui dat afară! răsuna o voce din sală.

— Pe Adina o cunosc la fel ca pe copilul meu, adăugă Ilinca, schimbînd brusc tonul. Nu sînt în partid, dacă aș fi aș vota și eu pentru primirea ei. Și pe mine m-a-nvățat patru clase primare la bătrînețe. Și eu sînt datoare să-i mulțumesc că mi-a luat un vâl de pe ochi. Am aproape șizeci de ani, și dacă aș fi mai tînără aș face și eu cerere să intru-n partid...

Ochii Ilinței scăpărau. Fața-i strălucea, și de sub cimberul negru ieșea o șuviță de păr argintiu. Simți atîtea priviri ațînțite asupra ei. Nu se emoționa, și continuă:

— Nu-i adevărat ce-a spus Fane Blițdaru. Pentru Adina, eu sînt gata să vir mină-n foc! Vorbele ei sînt scoase de la inimă.

...Mai luă cuvîntul cîteva. Toți declarară că vor vota pentru primirea Adinei în partid. La urmă vorbi Tudor Călin. Îndreptîndu-și umerii, președintele gospodăriei colective părăsi scaunul și porni sprinten, spre masa prezidiului, cu toate că avea aproape șizeci de ani. Se opri cu fața la adunare.

— Am aici o listă destul de mare de colectivisti. Mulți au fost convinși de tovarășa Adina să intre în gospodărie. Eu socotesc că cererea ei de intrare-n partid a fost dată încă din patruzeci și nouă, cînd a adus primele cereri de intrare în colectivă. Faptele ei o îndreptățește să fie primită în rîndurile candidaților de partid. Așa că...

Vorbele lui fură aprobate printr-un ropot de aplauze. Mai vorbiră încă vreo doi. Învățătorul Stelian Călin trecu îngăna masa prezidiului și începu:

— Precum știți, în satul nostru sînt astăzi douăzeci și nouă de învățători și profesori. Cei mai mulți dintre ei sînt tineri. Cînd ne-am luat munca în primire nu am avut experiență. Tovarășa Adina Condrea ne-a ajutat pe toți. Pentru meritele sale pe tărîmul școlii și în munca obștească, guvernul a investit-o cu titlul de învățătoare fruntașă...

Fu pusă la vot propunerea biroului, și Adina fu primită în rîndurile candidaților de partid, cu o sută douăzeci și șapte de voturi pentru și unul contra.

— În numele organizației de bază, te felicit, tovarăși! zise Marin Bădulescu strîngînd călduros mina Adinei. Și cu asta am încheiat ședința. Sau poate vrei să spui și dumneata ceva?

Adina nu știa ce să facă. De bucurie, uitase să gîndească la acest lucru. Se uită mai întii la Marin Bădulescu, apoi la Tudor Călin și nu zise nimic.

— Vorbește! Mulțumeste oamenilor că te-au primit în partid! o îndemnă Caterina.

Parcă trezită dintr-un vis. Adina se întoarse spre mulțime, care rămăsese pe scaune.

— Vă mulțumesc. Mulțumesc pentru încredere... șopti ea abia mișcînd buzele. Clipi des, vru să mai spună ceva, și nu izbuti. Tudor Călin îi strînse mina și o felicită:

— Să porți cu cinste titlul de comunistă!

O felicitară și alții. Ioniță Maria, solista corului, îi dădu un buchet mare de trandafiri roșii.

— Din partea corului, a echipei de dans și a brigăzii artistice de agitație. Vă urăm să fiți fericită, tovarăși învățătoare!

Adina zimbi. Buchetul înmînat de solista o făcu să-și amintească din nou de trandafirul pe care i-l dăduse, în vară, Mircea Coman.

În mîntea ei reveniră întrebările pe care și le pusese atunci, și toată căldura inimii îi năvăli în obraji.

Cu fiecare elev în parte

Fiecare zi lăsată în urmă ne aduce tot mai aproape de 13 iunie. Pentru lumea școlară, această dată s-a înscris pe calendarul atenției cu litere mari. În fiecare zi, milioane de elevi și împreună cu ei, dascălii lor, privesc dincolo de cele câteva săptămâni, spre 13 iunie, măsurând, de fiecare dată, distanța rămasă de parcurs. Nu e greu de înțeles cu ce fel de sentimente se împlinesc această scrutare în viitorul foarte apropiat: pe toți îi însuflețește dorința de a încheia anul școlar cu rezultate cât mai bune.

„Imi place să învăț... și totuși nu învăț cum ar trebui; în fiecare zi plec de-acasă cu hotărârea de a contribui și eu la creșterea prestigiului clasei... și de multe ori mă întorc rememorând observațiile primite din partea tovarășilor profesori pentru nereguli în comportarea și finuta mea în timpul orelor; am promis de-atâtea ori, în discuțiile pe care le-am avut cu tovarășul diriginte, că nu voi mai fi în situația ca atunci când se uită spre colțul în care mă aflu să-mi plec privirea... și totuși nu de puține ori a trebuit încă să le plec...”

Toate acestea le spunea una din elevele mele din clasa a X-a D, într-un „colocviu” cu mine însumi... în fața clasei. Aceasta a fost tema citorva ore de diriginție din trimestrul al III-lea la clasa mea. Și trebuie să mărturisesc că o asemenea temă a prilejuit discuții deosebit de interesante și utile atât pentru elevi, cât și pentru mine, dirigintele lor.

Elevii cărora le-am cerut să țină asemenea „colocvii” n-au fost aleși la întâmplare: sînt tocmai elevii care prezintă „probleme”. Ei și-au dat mai bine seama, analizând propria lor comportare, că nu e destul să dorești, să-ți propui sau chiar să hotărăști ceva; pe lângă aceasta e neapărată nevoie de voință spre a împlini, biruind chiar greutăți, ceea ce ți-ai propus, e nevoie de perseverență, de strădanie continuă, toate luminate de un anumit țel final. Elevele la care m-am referit mai sus — Mariana, cum îi spun colegii — fost laudată de acestia, după „colocviu”, pentru unele inițiativă valoroase, pentru maturitatea cu care analizează, de multe ori, problemele, pentru curajul cu care-și susține părerile. Dar ei i-au arătat, în același timp, că superficialitatea își pune adeseori pecetea pe munca sa, că dezinteresul față de unele obiecte a dus-o în situația de a primi note slabe și la amenințarea de corigență, că lipsurile dese de la școală — cu motivare sau fără, i-au îngreunat asimilarea temeinică a cunoștințelor.

În urma unei asemenea dezbatere, pentru Mariana, ca și pentru ceilalți câțiva elevi „eroi” ai unor colocvii asemănătoare s-au conturat foarte clar direcțiile asupra cărora trebuie să stăruie spre a încheia, totuși, cu bine anul școlar. Toți au ieșit mai înarmați din aceste discuții, s-au simțit mai strîns legați de colegi, de școală în general, au înțeles mai adînc cit de puternic poate fi colectivul cînd acționează unit. Și, pentru toate acestea, au înțeles precis ce au de făcut acum, la sfîrșit de an școlar.

Am relatat procedeul folosit la unele ore de diriginție pentru a scoate în evidență o cale de antrenare conștientă a clasei în bătălia pentru încheierea cu succes a anului școlar. Să nu uităm însă nici migăloasa muncă zilnică a dirigintelui cu fiecare dintre elevii care au nevoie acum de un sprijin special. În clasa al cărei diriginte sînt se află, firește, asemenea elevi asupra cărora îmi îndrept acum în mod deosebit atenția. Iată, de pildă, o elevă care a lipsit cam mult, fiind bolnavă. Ea înlîmpină greutăți în special la economia politică. Pierzînd o serie de lecții, n-a mai reușit să le înțeleagă pe celelalte, deși învăță destul de mult. Am sesizat acest lucru colegului meu care predă economia politică, spre a fi atent la felul în care o examinează și spre a organiza și câteva ore de consultații pentru ea și pentru alți elevi.

Mă ocup îndeaproape acum de unul din elevii mei care are o situație specială în familie. Rămăsese fără tată, cu o mamă bolnavă și cu o soră mai mică decît el, băiatul e nevoit să se ocupe el însuși de majoritatea treburilor gospodărești. Acest lucru a avut urmări nefavorabile asupra rezultatelor la învățătură. Am căutat să găsec soluții pentru ca măcar în această ultimă perioadă el să se poată ocupa intens de școală și să promoveze clasa. Discutînd cu rudele lui, am aranjat așa încît să poată rămîne în fiecare zi, după lecții, două sau trei ore la școală pentru a-și pregăti aici lecțiile.

Iată și alt „caz”, de data aceasta al unei eleve care repetă clasa. Anul trecut n-a putut promova din cauza prea multor absențe de la școală și a dezinteresului față de învățătură. La începutul acestui an a venit hotărîta să nu reediteze situația. Și a început-o bine în primul trimestru. Eforturile au merit însă în descreștere. O traiectorie similară a înregistrat și interesul manifestat de familie față de situația elevei. Deși m-a preocupat permanent situația ei, deși am discutat cu părinții, rezultatele în

momentul de față nu sînt cele așteptate deoarece, cu toate insistențele școlii, dezinteresul părinților a rămas neclintit și el s-a transmis și elevei. Starea în care se află mai poate fi schimbată totuși, în bine. În această direcție se îndreaptă strădaniile mele. Vom chema pe părinți la școală, în cabinetul directorului și, în prezența citorva din membrii colectivului de părinți, vom sta de vorbă cu ei, arătîndu-le cu toată seriozitatea situația fiicei lor, căreia încă un an de școală pierdut îi poate compromite viitorul. Împreună cu profesorii de specialitate, am organizat pentru această elevă ore speciale de meditații, ca să-i dăm posibilitatea să recupereze ceea ce nu a învățat la timp în trimestrul al doilea și în prima parte a trimestrului III. Pregătirea pentru teze ne este în această direcție de mare folos.

Am ales doar câteva exemple dintr-o clasă de 40 de elevi și menționarea lor a dat expresie unei infime părți a frământărilor de profesor diriginte înaintea sfîrșitului de an școlar. Succesele la care ne conduc asemenea frământări ne dau satisfacții de neprețuit.

Prof. GH. ȘOVU
Școala medie Nr. 39 București

Visul devine faptă

Cu patru ani în urmă, cînd a început să lucreze ca diriginte la clasa a VIII-a „B” a Școlii medii nr. 3 din Bacău, tovarășa profesoară Tiberia Stan își nota într-un caiet rezultatele unei anchete: *Miron Mariana — energetician, Stoica Florin — inginer, Lungu Constantin — profesor de romină, Rusu Cornelia — naturalistă, Crețu Alecu — agronom, Gurău Marian — geolog.*

Erau deocamdată vise, dar elevii știau să viseze frumos.

I-a urmărit, apoi, an de an. La cursurile în activitățile extrașcolare, acasă. A observat cum se pregătesc, cum răspund la lecții, cum își însușesc cunoștințele de care vor avea nevoie în profesiunea aleasă. A stat de vorbă, adeseori, și cu părinții lor. Și de fiecare dată a stimulat pasiunile elevilor, le-a însușit încredere în forțele lor. An de an însemnările privitoare la fiecare elev se îmbogățeau cu observații noi, care conturau tot mai precis profilul viitorilor absolvenți.

... Oră de diriginție la clasa a XI-a „B”. Se discută despre intensificarea pregătirilor în scurtul timp care a mai rămas pînă la examenul de maturitate, despre dru-

murile pe care vor merge cei 30 de elevi ai clasei. E o discuție cu adevărat pasionantă: fiecare susține, cu „argumente zdrobitoare” că profesiunea lui e „cea mai frumoasă”.

Pentru câteva momente, diriginta e furată de amintiri. Gîndul o poartă cu patru ani în urmă. „Acum elevii mei sînt și mai hotărîți decît erau în clasa a VIII-a, cîci acum și-au verificat înclinațiile, și-au dat mai bine seama de posibilitățile lor” — își spune ea. Și încearcă un îndreptățit sentiment de mîndrie că ea i-a ajutat să păsească ferm pe drumul care le este cel mai potrivit. Cu un gest ușor scoate din mapă un caiet cu coperte îngălbenite de vreme. Iată, Stoica Florin va urma politehnica, Lungu Constantin filologia, Rusu Cornelia e și mai pasionată pentru științele naturale, iar Crețu Alecu, băiatul acesta vioi, care păstrează încă în suris voioșia copilăriei petrecute în satul natal, va urma agronomia.

Toți cei 30 de elevi și-au făcut visurile frumoase și, în curînd, vor porni pe calea transformării visurilor în fapte.

A. ION

Răspunderi comune

cere prezintă chiar așa un pericol?

Dirigintele a stat mai mult de vorbă cu tovarășa Ciucă, explicîndu-i că o medie care nu asigură promovarea este rezultatul notelor proaste luate de-a lungul unui întreg trimestru. Ceea ce înseamnă că un trimestru întreg băieții ei au neglijat însușirea unor materii și că aceste goluri se recuperează greu. Părea că a convins-o.

Dar nu peste mult timp, pe adresa școlii a sosit și o scrisoare din partea tovarășului Ciucă, muncitor zootehnist la o gospodărie de stat. Își cerea scuze că nu poate veni personal: nu-și putea părăsi locul de muncă nici pentru câteva ceasuri. Dar își arăta nedumerirea că nu fusese informat despre felul în care învățau copiii săi.

Așadar, iată cum stăteau lucrurile: mama, mai îngăduitoare, ascundea tatălui activitatea școlară a copiilor. Iar ei, simțindu-se „înțeleși”, nu-și făceau cum trebuie datoria. Dirigintele n-a putut rămîne nepăsător. De atunci, corespondența sa către părinții fraților Ciucă a fost făcută, ca să spunem așa, în dublu exemplar: o scrisoare mamei și alta tatălui. La rîndul lor, cu sprijinul dirigintelui, părinții s-au pus de acord și au stabilit o unitate de cerințe față de copiii lor, în care îngăduința nu și-a mai găsit loc. Avînd sprijinul părinților, profesorului i-a fost mai ușor să-și îndrepte elevii.

Profesorul Marian Dricu a învățat din propria lui experiență că sprijinul părinților este indispensabil în munca cu elevii. El și-a dat seama nu o dată că rezultatele pe care le obțin copiii la învățătură, ca și comportarea lor, nu dovedesc numai propriile lor strădani (sau lipsa acestora), ci și exigența sau lipsa de exigență a părinților față de fiii lor, concordanta dintre cerințele lor și cele ale școlii. Iată, de pildă, situația elevei Gheorghita Breșteanu. Ce s-ar fi făcut dacă n-ar fi găsit înțelegerea părinților?

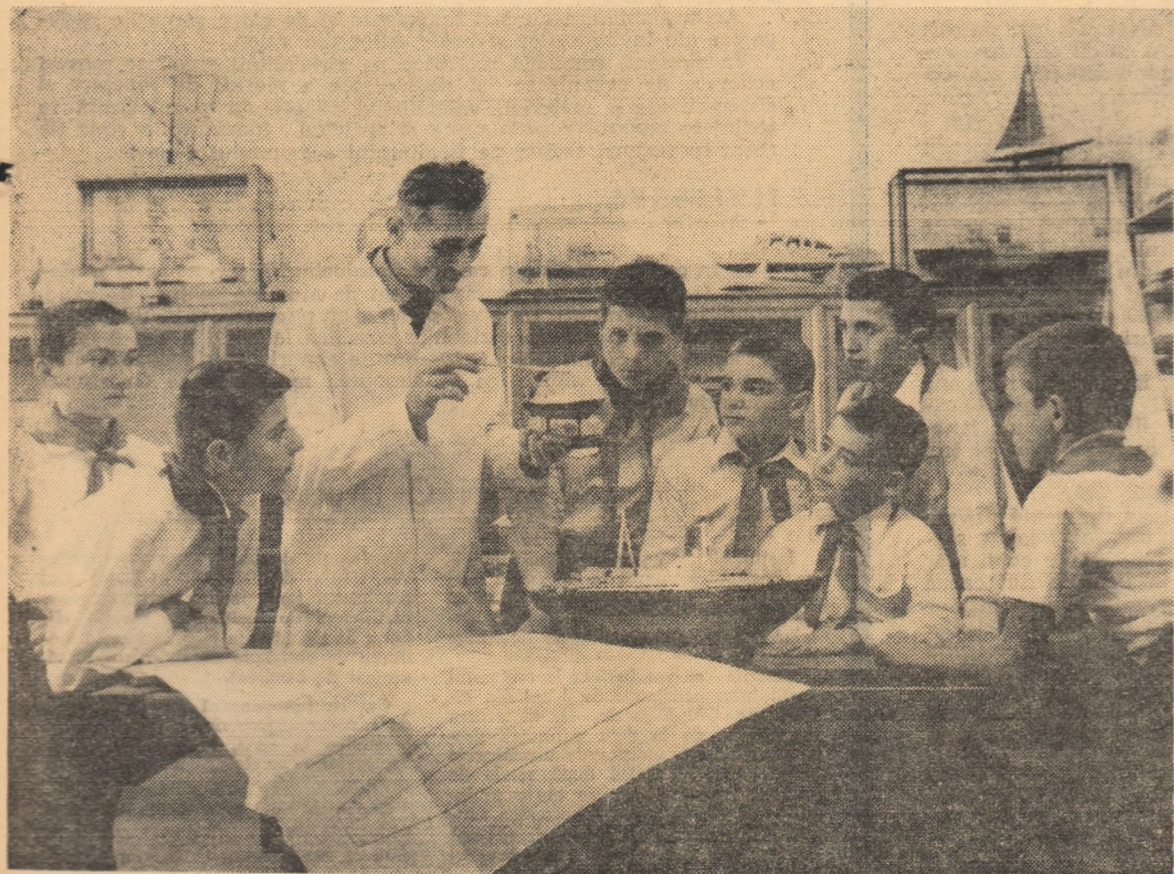
Gheorghita, care îi este elevă din clasa a VIII-a, a fost multă vreme frunză la învățătură. Și, dintr-o dată, au început să se adune în catalog, în dreptul numelui ei, note mai slabe. Ce se întîmplase? Cercetînd mai în amănunt situația, dirigintele a aflat: schimbase gazda la care stătuse înainte. Acum, la noua gazdă, locuia împreună cu alte cinci eleve. Și după amiaza, cînd se adunau, aveau loc adevărate petreceri: se cînta, se spuneau

glume, se făcea „schimb de experiență” în materie de modă. Cînd să mai învețe? Vizitînd-o la gazdă, dirigintele, care nimerise în totul unei asemenea „petreceri” își dădu seama că situația aceasta primejdioasă serios pregătirea elevelor. Atunci apelă la părinți. La început se lovi de o oarecare împotrivire: gazda era aproape de școală, avantajoasă din punct de vedere material. Dirigintele însă insistă. În special acum, în ultimul trimestru, Gheorghita avea nevoie de liniște pentru a recapitula materia, pentru a absolvi clasa la nivelul la care se prezentase în anii precedenți. Argumentele fiind puternice, dirigintele îi convinse pe părinți.

Dar cîte situații nu se prezintă în colectivul unei clase? Cei aproape 40 de elevi ai tovarășului Dricu sînt la vîrstă cînd își formează personalitatea, cînd întîmpină numeroase probleme cărora trebuie să le dea o rezolvare. Uneori părinții nu-i ajută în această direcție, alteori iau măsuri arbitrare, care jignesc sensibilitatea tinerilor. Toate acestea se oglindesc imediat în comportarea elevilor, au repercusiuni asupra felului în care învață aceștia. Cunoașterea unor asemenea situații, prevenirea sau îndreptarea lor sînt de aceea preocupări permanente ale dirigintelui. El discută deseori, în ședințele cu părinții, despre aceste aspecte ale educării copiilor și trebuie spus că părinții îl ascultă întotdeauna cu interes și îi urmează sfatul.

Acum, cînd se apropie încheierea anului școlar, dirigintele a convocat din nou o ședință cu părinții. La ordinea de zi: recapitularea materiei, organizarea judicioasă a timpului liber. Discuțiile n-au fost purtate în general. Unii părinți au fost sfătuiți să limiteze copiilor lor timpul afectat sportului, alții, dimpotrivă, să vegheze ca elevii să nu învețe cit e ziua de lungă, ci și să se recreeze. Sfaturile au fost date pornindu-se de la cunoașterea fiecărui elev în parte, de la situația lui reală. La ședință au fost invitați toți profesorii care predau la clasa a IX-a „B”. Fiecare din ei a făcut cunoscut și părinților îndrumările date elevilor în vederea recapitulării, pentru ca aceștia să știe cum să le supravegheze studiul. Rezultatele ședinței au și început să se arate: majoritatea elevilor învață cu seriozitate pentru teze, se prezintă bine pregătiți la cursuri.

M. ANDREI

La cercul de navomodele de la Palatul pionierilor din Capitală.

CONCURS DE CREAȚII LITERARE

In scopul stimulării creației literare a membrilor corpului didactic, Ministerul Învățământului prin „Gazeta învățământului” organizează între 15 mai—15 sept. 1964 un concurs de lucrări în proză — schițe, povestiri, reportaje literare.

Se vor acorda următoarele premii și mențiuni:

- un premiu I — în valoare de lei 3 500
- un premiu II — în valoare de lei 2 000
- două premii III — a câte 1 000 lei
- cinci mențiuni a câte 500 lei.

Lucrările prezentate la con-

curș vor avea ca temă viața din școală, cu multiplele ei aspecte; vor oglindi munca ce se desfășoară în învățământul nostru pentru a educa o tânără generație în spiritul comunismului, pentru a o pregăti să participe activ la desăvârșirea construcției socialismului și la construirea societății comuniste; vor scoate în lumină frumusețea muncii de educator, devotamentul și pasiunea cu care muncesc oamenii școlii; vor reliefa profilul moral al omului crescut și educat în școala noastră nouă.

Lucrările vor avea între cinci și zece pagini și vor fi inedite.

Pot participa la concurs membri ai corpului didactic.

Manuscrisele vor fi trimise la redacția „Gazeta învățământului”, București, Piața Științei, cel mai târziu până la data de 15 septembrie 1964.

Fiecare manuscris va fi însoțit de următoarele specificații: numele și pronumele autorului, școala la care lucrează, localitatea unde domiciliază, strada și numărul.

Lucrările considerate mai valoroase vor fi publicate în „Gazeta învățământului” pe măsura sosirii lor. Ministerul Învățământului va putea include aceste creații în manualele școlare.

Sesiune științifică

Recent, cu prilejul împlinirii a 10 ani de activitate, filiala din Orăștie a Societății de Științe Naturale și Geografie din R.P.R. a organizat o interesantă și reușită sesiune științifică de comunicări și referate. Au participat profesori din regiunea Hunedoara, specialiști de la Stațiunea experimentală horticola din Geoagiu, de la Trustul minier Deva, de la Direcția regională a economiei forestiere Deva, cadre didactice universitare din Cluj, Timișoara și București.

În plenară s-au prezentat lucrări referitoare la realizările științelor biologice, geologice și geografice din țara noastră în anii puterii populare. Au urmat apoi comunicări și referate pe secții, pe probleme de biologie, agrobiologie, ecologie, fiziologie vegetală

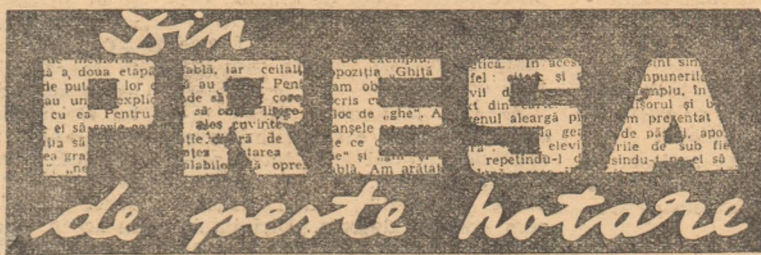
și animală, precum și de geologie, geofizică, geografie fizică și economică. De asemenea, s-au prezentat comunicări și referate asupra diferitelor aspecte ale predării științelor naturale, agriculturii și geografiei în școală.

Acad. prof. Eugen Pora, membru în consiliul de conducere a S.S.N.G., care a condus lucrările sesiunii, a prezentat o comunicare pe marginea cercetărilor expediției hidrobiologice pe vasul „Vițeaz”, la care a participat anul trecut.

Pentru toți participanții la sesiune lucrările acestora au constituit un prilej de bogată și variată informare științifică, stimulându-le interesul pentru munca de cercetare științifică pe probleme de specialitate și metodice.

La plantarea puieților

● **Reforma școlară în Algeria** a adus o nouă organizare a școlilor și noi programe de învățământ. Se urmărește să se înlăture urmele colonialismului și să se pregătească noile generații într-un spirit algerian. În acest scop, caprimă măsură s-a hotărât înlocuirea limbii franceze, ca limbă de predare, cu limba arabă. Limba franceză se învață ca limbă străină. În lipsă de profesori care să cunoască limba arabă, s-a făcut apel la celelalte țări arabe. Noile școli normale din Algeria vor pregăti în cițiva ani personalul didactic necesar de origine algeriană. La cultura franceză nu se renunță, dar se urmărește să se dezvolte la elevi acele calități permanente și valabile ale culturii franceze care s-au evidențiat la scriitorii progresiști din secolul al XVIII-lea până în zilele noastre, și anume simțul logicii și ideilor clare, probitatea intelectuală și gustul pentru frumos.

● **Biblioteca pedagogică din Danemarca** a fost întemeiată în 1887, odată cu muzeul pedagogic al acestei țări. La început biblioteca achiziționa orice fel de cărți necesare in-

struirii profesorilor. Din 1929 ea a căpătat un caracter strict pedagogic, achiziționând toate cărțile și revistele de pedagogie, psihologie pedagogică, psihologia copilului și a tineretului. Astăzi, biblioteca are un fond de 150 000 de volume, printre care și cărți străine. De asemenea, biblioteca primește anual 550 de periodice străine.

● **Alfabetizarea populației din Ecuador** a fost prevăzută, — ca și alfabetizarea populației din alte țări foste colonii — în programul de activitate al U.N.E.S.C.O.-ului. În Ecuador 30 la sută din populația adultă este total analfabetă. La aceasta se adaugă un număr ridicat din populație cu o cultură elementară submediocră. Campania de alfabetizare întreprinsă de U.N.E.S.C.O. se va desfășura în mod sistematic, timp de zece ani.

● **Bugetul învățământului din Argentina** a fost redus în anul 1963 cu 28 milioane de dolari, ceea ce a provocat un vehement protest din partea profesorilor, care au arătat în ce stare precară se găsește învățământul. Reducerea buge-

tului în acest an este cu atât mai gravă cu cât el fusese redus la minimum încă din octombrie 1962.

● **Învățători șomeri în Mexic.** Cu toată nevoia de cadre didactice, în Mexic există totuși 15 000 de învățători șomeri. Această cifră va crește la sfârșitul anului la 21 000, deoarece din cei 11 000 de absolvenți ai școlilor normale numai 5 000 vor putea să capete posturi. Somajul învățătorilor se explică prin lipsa de școli, în timp ce milioane de copii rămân neșcolarizați. Școlile rurale nu funcționează decât cu două și trei clase.

● **Comisia de igienă a Universității din San Paolo** a stabilit că 200 000 de copii mor anual în Brazilia din cauza lipsei de hrană și a condițiilor de trai cu totul insuficiente. Din pricina aceasta, frecvența în școli este foarte redusă, iar învățământul stagnează. Corpul didactic a semnalat autorităților școlare această stare și a propus măsuri de remediere spre a se asigura formarea unor generații sănătoase și instruite.

BRAD

● În vederea orientării profesionale a elevilor de clasa a XI-a, Colegiul didactic al Școlii medii din Brad organizează diverse acțiuni interesante, instructive. Bunăoară, nu de mult, după cum ne scrie corespondentul nostru **E. Toma**, viitorii absolvenți s-au întâlnit cu Eroul Muncii Socialiste, oțelarul Ștefan Tripsa, care le-a vorbit despre munca entuziasată a oțelărilor de la Hunedoara, despre rezultatele pe care le dobândesc aceștia, despre angajamentele pe care și le-au luat în cinstea marii sărbători de la 23 August. Întâlnirea cu Eroul Muncii Socialiste i-a făcut pe elevi să înțeleagă mai profund frumusețea muncii în producție.

BOICORNIȚA

● Corespondentul nostru **O. Ioniță**, ne scrie că pedagogii Școlii de 8 ani nr. 75 din Capitală au intensificat acum, în ultima etapă a anului de învățământ, legătura cu părinții. La lectoratele cu părinții, organizate pe grupe de clase paralele, s-au prezentat în această perioadă teme cum sînt: „Cum să ne ajutăm copiii la învățătură”, „Frecvența regulată a elevilor, ajutor de bază în ridicarea nivelului la învățătură” etc.

GALEȘI

● Pentru a veni în sprijinul maiștrilor care lucrează în școlile medii — ne scrie tov. **C. Ungureanu** — cercul pedagogic în care sînt cuprinși aceștia organizează acțiuni specifice muncii lor. Astfel, membrii cercului au putut urmări lecții demonstrative, din care au desprins o serie de procedee valoroase, menite să asigure o mai mare eficiență predării.

OGĂZIANCRISTII

● Tov. **Ioan Trifon**, directorul Școlii din satul Piscul Rusului, ne informează că printre temele care au făcut obiectul dezbaterilor din cadrul unei ședințe de lucru organizate cu profesorii din comuna Dağița se numără problema deosebit de actuală a organizării excursiilor și vizitelor. Discutarea ei i-a ajutat pe participanții la ședință să vadă ce măsuri trebuie să ia încă de pe acum pentru reușita excursiilor și vizitelor care vor fi efectuate cu ei în timpul vacanței, ce condiții pedagogice trebuie avute în vedere pentru sporirea eficienței lor.

RINZESTI-BIRIAD

● Într-o scrisoare în care ne arată pe larg cum se preocupă colectivul didactic al Școlii generale de 8 ani din această comună de ridicarea nivelului la învățătură al elevilor, tov. **Teodor Hardon** ne relatează unul din procedeele folosite în vederea cît mai bune cunoașteri de către directorul școlii a vieții colectivelor de elevi. Este vorba, anume, de „ora directorului”, în care acesta stă de vorbă periodic cu elevii cite unei clase despre activitatea și preocupările lor. Din aceste discuții directorul nu numai că reușește să-i cunoască mai bine pe elevii școlii, dar află și ce greutăți au ei în muncă, putînd determina astfel măsuri de înlăturare a rămănerii în urmă la învățătură.

LIPOVA

● În această perioadă — ne scrie prof. **Romulus Șiclovan** — în atenția colectivului secției de învățământ a raionului Lipova stă problema încheierii cu succes a anului școlar. În acest sens în raion s-au desfășurat o serie de acțiuni metodice colective prin care directorii școlilor și cadrele didactice au primit îndrumări în vederea desfășurării muncii în ultima etapă a cursurilor.

Astfel, în ziua de 5 mai 1964, la Școala generală de 8 ani din comuna Alioș a avut loc o ședință cu directorii școlilor generale de 8 ani și ai școlii medii din raion în care s-au dezbătut problema recapitulării materiei și sarcinile directorilor pentru îndrumarea cadrelor didactice în acest domeniu. Participanții au putut cerceta o serie de planuri privind recapitularea finală a materiei, au asistat la lecții deschise de repetare și sistematizare a cunoștințelor.

Acțiuni similare au fost organizate și de către cercurile pedagogice ale învățătorilor și profesorilor din raion.

În prezent, comisiile metodice pe specialități stabilesc măsuri concrete de organizare și desfășurare a muncii de repetare și sistematizare a materiei, valorificînd experiența popularizată în ședințele cercurilor pedagogice și aplicînd îndrumările date de către inspectorii secției de învățământ a raionului Lipova.

TIMIȘOARA

● În comuna Gelu din raionul Sinnicolaul Mare, ne scrie profesorul **L. Dunajec**, s-a desfășurat nu de mult un schimb de experiență între diriginți. Cu acest prilej s-au purtat discuții însuflețite și a avut loc o oră de dirigenție deschisă la clasa a VII-a de la Școala de 8 ani din Gelu. Schimbul de experiență a fost util, dînd participanților posibilitatea să cunoască metode bune de muncă educativă.

CONCURS

Institutul pedagogic de 3 ani din Pitești anunță scoaterea la concurs a postului de conferențiar, poziția 2 din statul de funcțiuni, disciplina fiziologia plantelor și microbiologie, catedra de științe naturale.

Cererile se vor înainta la rectoratul Institutului pedagogic de 3 ani din Pitești, str. Ch. Doja nr. 41, în termen de o lună de la data publicării prezentului anunț, însoțite de următoarele acte: copie legalizată după actele de studii; lucrările științifice ale candidatului; certificat de caracterizare a activității profesionale și obștești, eliberat de instituția (întreprinderea) la care își

are funcția de bază, sau recomandarea șefului de catedră în cazul cînd candidatul funcționează în învățământ; certificatul de vechime în muncă, eliberat de unitatea în care lucrează; memoriu de activitate didactico-științifică, semnat de candidat.

Cei ce funcționează într-o instituție de învățământ superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului sau directorului acesteia, înscrierea la concurs.

Concursul va avea loc la Institutul pedagogic de 3 ani din Pitești, la o dată ce va fi anunțată ulterior.